

Măicuța

Danab

"Să-ți intre Soarele mereu, în casă,
Pe frunte să îți dea o sărutare.."
-Așa-i vorbea o mamă credincioasă
Cu doru-n glas... cu inim-arzatoare,

Copilului, ce singur era-n lume
Căci mama lui, stătea într-un spital
Luptând cu boala-n duh de rugăciune...
Iar doctorii i-au spus că-i la final...

Privindu-și fiul, lacrimile calde
Se tot strângeau în ochii de azur...
Simțindu-și inima ce greu o arde
Ea își cuprinse fiul , împrejur,

Dorind, acele clipe-o veșnicie
Să stea pe loc.. să-și țină-n brațe, fiul...
Dar știe.. nu-i decât vremelnicie
Și fi-va doar, cum a vorbit, Stăpânul...

"Copile drag, îmi ești singura floare
Ce am purtat-o-n suflet, tot mereu..
De când erai micuț, te-am pus pe Cale
Și ți-am vorbit mereu de Dumnezeu...

De când erai micuț, dorit-am Harul
Să îl primești în inima ta mare...
Căci mântuirea este din cer, Darul...
Prin Jertfa lui Isus primești iertare!

Să porți iubirea Lui, în al tău suflet
Curată haina s-o păstrezi, mereu...
Când mergi prin lumea asta, al tău umblet,
Să fie pentru Cer, copilul meu...

Eu moștenire n-am, să-ți las avere,
Și nici a lumii mare, bogăție...
Căci lucrurile lumii-s efemere..
Dar vreau să porți în suflet, bucurie...

Și pacea, biruința adunată,
Urcând mereu pe treptele de Har...
Căci Domnul nu te lasa niciodată,

Cu El vei birui orice hotar!

Mereu te-v-a-nsoti ruga duioasă
Și lacrima ascunsă în năframă
Mereu, îți va fi dor de a ta casă
Purtând în suflet dor adânc de mamă...

Oriunde-ai fi, privește către ceruri..
Oricât de mare-ar fi durerea ta,
Când vei vedea cum porumbeii-n stoluri
Se-avântă către cer, să știi așa:

Isus e cea mai mare Bogăție
Ce ți-a fost dată pe acest pământ
Curând, curând, spre-a Lui Împărăție
Ne va răpi, la Glasul Lui cel Sfânt!

Isus îți este Tată și-ți e Mamă
De El, nimic nu te va despărți...
Trăiește doar prin lume, luând seamă
S-auzi Trâmbița, când El va veni!

Iar Cerul este Casa veșniciei
Ce te atrage-n mrejul ei, divin
Când vei zbura pe plaiul bucuriei,
Vei fi cu mine, dragul meu copil...

Îți las ca moștenire Bogăția
O moștenire scrisă în Cuvânt...
Tu știi cum Domnul mi-a dat bucuria
Venirii tale, pe acest pământ!

Când te-am primit..O, clipe divine,
Atunci am fost atât de mângâiată
Si-n zile reci și calde și senine,
Tu mi-ai fost binecuvântarea, dată,

De sus... din cerul sfânt al veșniciei...
Și-acum... nu plânge.. cerul e senin
Curând la mine va veni solie
Ca să mă ducă-n cerul cel divin...

Pe-acest pământ eu mult am iubit, cerul...
Si știi cum îți vorbeam mereu de el..
Cum Domnul mi-a dăruit Adevărul
Punând în degetul meu, Sfânt Inel...

Păstrează-ți viața ta mereu curată

Și Duhul Lui să-ți umple inima...
Acolo-n ceruri, ne-om vedea odată
Purtând în suflet sfânta pace-a Sa!"

Așa-i vorbea măicuța în tăcere,
Cu ochii-n lacrimi,surâzând,amar...
Privindu-și fiul,parcă nici durere
Nu mai simțea...Pe el,la sfant altar,

Îl aducea în rugă..lacrimi multe
Curgeau din ochii ei calzi și senini..
O, cât ar dori el să-l mai asculte
Cuvintele ce i-au adus alin..

O, cât ar dori el,să-i vadă chipul
Spunandu-i: "sfatul tau nu l-am uitat,
Măicuța mea...Dar când va veni timpul,
Ne-om întâlni in Marele Palat!"

14.12.2014

(refacuta!)